

Arrest

nr. 213 802 van 12 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 4 januari 2016, verklaart er zich op 20 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 23 juli 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadzjiekse etnie. U bent op 11 mei 1995 geboren in het dorp Qalai Maina (district Ghorband, provincie Parwan). U woonde er met uw ouders, uw broer en uw zus.

Uw vader werkte gedurende drie jaar als bewaker op de luchtmachtbasis van Bagram. Hij verbleef telkens een maand op de luchtmachtbasis, om dan voor een week naar huis terug te keren. Op een dag kwamen de Taliban tijdens de afwezigheid van uw vader naar hem informeren. U vertelde hen dat uw vader groenten verkocht in Charikar, de provinciehoofdstad. De Taliban sommeerden u uw vader de boodschap te geven dat zij hem wilden spreken en dat hij zich bij hen moest melden. Toen uw vader enige tijd later thuis kwam, gaf u de boodschap door. Uw vader reageerde niet op de eis van de Taliban. Drie dagen na uw vaders thuiskomst kwamen de Taliban opnieuw naar uw huis. Ze eisten van uw vader dat hij zijn zogenaamde werk als groentenverkoper zou stopzetten en hen zou vervoegen. Uw vader nam deze eis niet ernstig, en zette zijn werk op de luchtmachtbasis voort. Na een maand kwam hij opnieuw naar huis. Daarna kwamen de Taliban opnieuw naar uw huis. Ze waren te weten gekomen dat uw vader geen groenten verkocht, maar voor de Afghaanse overheid werkte. De Taliban namen uw vader mee. Een week lang was er geen nieuws over uw vader. Toen werd zijn levenloze lichaam voor de moskee gelegd. Uw moeder vreesde dat de Taliban ook u zouden viseren, en raadde u aan het land te verlaten. Drie dagen na de dood van uw vader bent u uit Afghanistan vertrokken. Na een reis van tien of twaalf dagen kwam u aan in Iran op 7 mei 2012. U reisde verder naar Europa. Op 5 oktober 2012 werden uw vingerafdrukken genomen in Oostenrijk. U verklaart dat u ongeveer acht maanden in Oostenrijk verbleven hebt. Uiteindelijk kwam u aan in het Verenigd Koninkrijk, waar u op 9 mei 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Er werd een weigeringsbeslissing genomen op 10 november 2014. Deze beslissing werd in beroep bevestigd op 9 december 2014. Op 27 januari 2015 werd u naar Afghanistan teruggestuurd.

Na uw terugkeer naar Afghanistan vestigde u zich opnieuw bij uw moeder in uw geboortedorp. Uw moeder vond dat u het huis niet mocht verlaten, gezien de Taliban de streek controleerden. Ze vreesde dat u onder dwang gerekruteerd zou worden door de Taliban, of door de Taliban van spionage beschuldigd zou worden omwille van uw verblijf in het westen. Na acht dagen besloot u toch uw huis te verlaten. Samen met uw oom bezocht u de familiegronden op een steenworp van uw huis. Diezelfde avond nog kwamen de Taliban naar uw huis. U verstopte zich in de stal bij de dieren. De Taliban zeiden dat ze informatie hadden gekregen dat er zich iemand in het huis bevond. Ze vroegen om deze persoon te zien en met hem te spreken. Drie nachten later kwamen de Taliban opnieuw naar uw huis. U verstopte zich opnieuw in de stal. Toen u hoorde dat de Taliban uw huis doorzochten, vluchtte u naar uw tante van vaderszijde in het naburige dorp Saqa. De volgende dag begon u aan uw tweede reis richting Europa. Dat was in februari 2015.

Na een reis van bijna een jaar kwam u op 4 januari 2016 in België aan. Op 20 januari 2016 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw taskara, afgegeven op 12 jauza 1386 (2 juni 2009), een bundel documenten over uw verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk, daterend van november en december 2014 en van januari 2015, kopieën van taskara's van uw familieleden, een kopie van een identiteits- en woonstbevestiging van uw tante van vaderszijde, een aanvraag uit uw naam om uw herkomst uit Ghorband te bevestigen, met op de achterkant de bevestiging van de ouderen, met datum 17 saur 1397 (7 mei 2018), en een enveloppe. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gerekruteerd of gedood te worden door de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt.

Om te beginnen legt u geen consistente verklaringen af over uw opleidingsniveau. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laat u optekenen dat u acht jaar lager onderwijs gevolgd hebt (verklaring DVZ, p. 4-5). Op het CGVS verklaart u echter dat u geen opleiding hebt gehad (CGVS 1, p. 4). Later zegt u dan weer dat u niet naar school ging maar wel naar de madrassa (CGVS 1, p. 9). U zou vijf jaar lang les hebben gevolgd in de madrassa (CGVS 1, p. 12).

Geconfronteerd met uw vroegere bewering dat u acht jaar lager onderwijs zou hebben genoten, zegt u dat u ook toen zei dat u naar de madrassa ging, maar dat er misschien neergeschreven werd dat u naar school ging (CGVS 1, p. 12). Dat antwoord klaart de tegenstrijdigheden wat betreft de aard en de duur van uw onderwijsperiode niet uit. Deze tegenstrijdigheden zorgen ervoor dat uw algemene geloofwaardigheid aangetast wordt.

Ook over uw gezinssamenstelling bent u niet eenduidig. U verklaart bij de DVZ dat u enkel een zus heeft (verklaring DVZ, p. 7). Op het CGVS blijkt echter dat u ook nog een broer hebt (CGVS 1, p. 14). Gevraagd waarom u bij de DVZ niet repte over deze broer, beweert u dat u ook toen over uw broer gesproken hebt, maar dat het misschien niet genoteerd werd (CGVS 1, p. 14). Indien u uw broer werkelijk zou hebben vermeld bij de DVZ, mag verwacht worden dat daarvan weerslag terug te vinden is in het verslag. Dat is echter niet het geval. Uw antwoord volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt opnieuw afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts beweert u aanvankelijk dat u nog nooit in Kabul geweest bent (CGVS 1, p. 10). Pas wanneer u gevraagd wordt waar uw vliegtuig geland is toen u vanuit het Verenigd Koninkrijk teruggestuurd werd naar Afghanistan, geeft u toe dat dat in Kabul was (CGVS 1, p. 10). Dat u zelfs over dergelijke zaken geen consistente verklaringen aflegt, brengt uw algemene geloofwaardigheid nog verder in het gedrang.

U legt ook geen coherente verklaringen af over uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Bij de DVZ stelt u dat uw vingerafdrukken genomen werden in Oostenrijk, maar dat u daar geen verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, p. 9). Op het CGVS vertelt u echter dat u wel een verzoek om internationale bescherming doorliep in Oostenrijk. Er zou een weigeringsbeslissing genomen zijn (CGVS 1, p. 11). Geconfronteerd met uw vroegere bewering die hiermee strijdig is, antwoordt u dat u verteld hebt dat u er zeven maanden was, en dan vertrok (CGVS 1, p. 20), wat de tegenstrijdigheid niet uitklaart. U wordt er opnieuw op gewezen dat u expliciet vermeld hebt dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Oostenrijk. Hierop vraagt u zich luidop af hoe dat zou kunnen, gezien u er toch een kaart had en uw vingerafdrukken er genomen zijn (CGVS 1, p. 20). Ook dit antwoord klaart de tegenstrijdigheid niet uit. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid eens te meer in het gedrang gebracht.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige beweringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Los daarvan zijn er elementen in uw overige verklaringen die de geloofwaardigheid ervan aantasten.

U verklaart dat uw vader bewaker was op de luchtmachtbasis van Bagram (CGVS 1, p. 13 & CGVS 2, p. 3). Het werk van uw vader zou een doorn in het oog van de Taliban zijn geweest. Uw vader zou vermoord zijn omwille van zijn werk (CGVS 2, p. 9). De job van uw vader zou tevens de reden zijn geweest dat u uw land voor het eerst verliet in 2012 (CGVS 2, p. 9). In het licht van deze verklaringen is het op zijn minst opmerkelijk dat u bij de DVZ niet rept over uw vaders werk (verklaring DVZ, p. 5 & vragenlijst CGVS, vraag 5). U beweert dat u zijn job wel vermeld hebt (CGVS 2, p. 9). Die bewering vindt echter geen weerslag in het verslag, en kan dus niet voor waar worden aangenomen. Indien uw vader werkelijk tewerkgesteld was op de luchtmachtbasis van Bagram tot aan zijn dood, mag verwacht worden dat u dit ook bij de DVZ al zou vermelden. Dat u dat niet hebt gedaan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw vaders werk. U legt overigens ook geen begin van bewijs neer om uw verklaringen over uw vaders werk te ondersteunen. Wat er ook van zij, het verwijzen naar het (vroegere) werk van uw vader volstaat niet om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Talibanproblemen die u inroept zijn immers niet geloofwaardig, zo blijkt hieronder. Daarnaast haalt u geen andere problemen aan (CGVS 2, p. 17).

Uw verklaringen over de problemen die geleid zouden hebben tot uw eerste vertrek uit Afghanistan zijn niet aannemelijk. U verklaart dat uw vader problemen kreeg met de Taliban. Ze wilden hem rekruteren en ze wilden dat hij stopte met zijn werk (CGVS 2, p. 9). U stelt nog dat de Taliban nooit getracht hebben u te rekruteren voor uw eerste vertrek uit Afghanistan. U zou immers nog te jong zijn geweest (CGVS 2, p. 9). Deze verklaringen komen echter niet overeen met de verklaringen die u aflegde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ. Toen liet u optekenen dat de Taliban wilden dat u hen zou vervoegen. Uw vader ging hiermee niet akkoord, en daarom werd hij meegenomen en vermoord (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen, ontkent u dat u zoiets gezegd heeft. U weet niet wat er genoteerd staat (CGVS 2, p. 9). Het simpelweg ontkennen van één van de versies van uw verklaringen volstaat geenszins om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

U verklaart nog dat de Taliban meerdere malen naar uw huis kwamen voor de dood van uw vader. U legt geen consistente verklaringen af over deze bezoeken. Aanvankelijk stelt u dat de Taliban bij hun tweede bezoek – het eerste bezoek waarbij ze uw vader te spreken kregen – al wisten dat uw vader voor

de overheid werkte. Ze bedreigden uw vader met de dood (CGVS 1, p. 21). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de Taliban uw vader bij het tweede bezoek – het eerste bezoek waarbij ze uw vader te spreken kregen- zeiden van hen te vervoegen en zijn werk als groentenverkoper in Charikar stop te zetten. Pas bij hun derde bezoek zouden ze geweten hebben dat uw vader voor de overheid werkte (CGVS 2, p. 6). Deze tegenstrijdigheid doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zegt u dat uw vader met de dood bedreigd werd door de Taliban nadat ze wisten waar hij werkte (CGVS 1, p. 21). Uw vader zou de bedreiging van de Taliban echter niet ernstig genomen hebben (CGVS 1, p. 21 & CGVS 2, p. 6). Het is niet aannemelijk in Afgaanse context dat iemand een rechtstreekse doodsbedreiging van de Taliban niet ernstig zou nemen, zeker niet als deze persoon voor de overheid zou werken. Ook in het licht van uw bewering dat de Taliban al lang de controle hadden in uw woongebied en er openlijk rekruteerden (CGVS 2, p. 8), is het niet aannemelijk dat uw vader de eisen en bedreigingen van de Taliban zomaar naast zich neer durfde leggen.

Omwille van al bovenstaande redenen moet besloten worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vaders problemen met de Taliban. Bijgevolg kan ook aan uw bewering dat uw vader door de Taliban vermoord is niet zomaar geloof worden gehecht.

Ook aan de problemen die u na uw terugkeer naar Afghanistan zou hebben ondervonden kan geen geloof gehecht worden. Hier moet benadrukt worden dat de ongeloofwaardigheid van uw andere verklaringen ook hierop afstraalt. Daarbij komt dat er ook elementen zijn in uw verklaringen over deze problemen die de geloofwaardigheid ervan verder ten gronde richten.

Zo verklaart u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat u, na uw terugkeer naar Afghanistan, het huis niet mocht verlaten omdat de Taliban anders op de hoogte zouden raken van uw terugkeer (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het is weinig aannemelijk dat uw familie dit plan dacht te kunnen volhouden. U verklaart voorts dat de Taliban na uw uitstapje naar de velden op de hoogte werd gebracht van uw terugkeer. Ze kwamen naar uw huis en vroegen waar u was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de Taliban enkel informatie had dat er iemand naar het huis van uw familie was gekomen. Wie het ook was, ze wilden informatie over deze persoon (CGVS 1, p. 22). U weet niet precies of de Taliban de informatie had dat u de persoon was die naar het huis van uw familie gekomen was. U herhaalt dat de Taliban zeiden dat ze weet hadden van iemand die naar het huis van uw familie was gekomen (CGVS 2, p. 10). Uw verklaringen in deze stroken niet met de verklaringen die u bij de DVZ aflegde. Dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Het is verder weinig aannemelijk dat de Taliban, die er schijnbaar zo op gebrand waren u te vinden, uw familie simpelweg het bevel gaven u naar Bala Qala te brengen (CGVS 2, p. 6). Uw familie had zich immers in het verleden niet Talibangezind getoond. Uw vader zou bij de overheid hebben gewerkt en door de Taliban vermoord zijn omwille van zijn job, of omwille van het feit dat hij zich niet bij de Taliban wilde aansluiten (CGVS 2, p. 9). Uzelf zou kort na de dood van uw vader uw land ontvlucht zijn uit vrees voor de Taliban (CGVS 1, p. 22). In dat licht is het weinig aannemelijk dat de Taliban ervan zouden uitgaan dat uw familie deze keer wel op hun eisen zou ingaan.

Voorts hebben uw verklaringen over uw uiteindelijke ontsnapping van de Taliban een ingestudeerd karakter. Zo verklaart u zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw familie u twee keer in de stal verstopte (CGVS 1, p. 22 & CGVS 2, p. 6). Het is evenwel frappant dat u beide keren expliciet vermeldt dat de stal twee deuren of uitgangen had, en dat u dit element ook op precies hetzelfde moment vermeldt, namelijk pas bij het tweede Talibanbezoek (CGVS 1, p. 22 & CGVS 2, p. 6).

Bovendien stemmen uw verklaringen over uw beweerdde problemen niet overeen met de inhoud van het document dat u zelf neerlegt. Dit document, dat in uw naam is opgesteld, vermeldt immers enkel dat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van veiligheidsproblemen en de onveilige situatie in uw regio van herkomst. Mocht u werkelijk problemen hebben gekend met de Taliban, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ook deze vermeld zouden staan als reden voor uw vertrek. Dat dat niet het geval is, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de Taliban. Tegelijkertijd wordt ook de bewijswaarde van het stuk zo verminderd.

Tenslotte legt u tegenstrijdige verklaringen af over het wedervaren van uw familie na uw tweede vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw familie het goed stelt. Er zouden zich (nog) geen problemen hebben voorgedaan na tweede vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p. 16). Nochtans stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat de Taliban een week na uw vertrek uw oom contacteerden en bij hem naar u informeerden. Ze wilden weten waar u was (CGVS 2, p. 10). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u dit vermeld zou hebben wanneer er u gevraagd werd om al uw problemen in detail uiteen te zetten, en zeker wanneer er u gevraagd werd of uw familie nog problemen kende. Dat u dat bij geen van deze gelegenheden dit bijkomende Talibanbezoek ter sprake bracht (CGVS 1, p. 16, p. 23 & CGVS 2, p. 7), doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u de vervolgingsfeiten die u inroept niet aannemelijk hebt gemaakt. Ze vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara, de taskara's van uw familieleden, en de identiteits- en woonstbevestiging van uw tante van vaderszijde kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en over uw oorspronkelijke herkomst uit Ghorband in Parwan bevestigen. Deze elementen staan niet ter discussie. Ook het document waarin u vraagt om uw herkomst uit Ghorband te bevestigen kan enkel dit doel dienen. Hierbij moet evenwel nog opgemerkt worden dat de bewijswaarde van het stuk verminderd wordt doordat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen over uw beweerde problemen (cfr. supra). Nog blijkt dat, hoewel het opgesteld is alsof u de aanvrager bent, het document pas na uw aankomst in België is aangevraagd. Dat blijkt uit de datum - 17 saur 1397 (7 mei 2018) - en uit de vermelding dat u de bevestiging van uw (oorspronkelijke) herkomst nodig hebt om uw problemen in België op te lossen. Het attest is dus enkel opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde nog verder vermindert. De documenten over uw verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk tonen enkel aan dat u in dat land een verzoek om internationale bescherming doorlopen hebt, en dat u na een negatieve eindbeslissing teruggestuurd werd naar Afghanistan. Dat wordt niet betwist.

De enveloppe tenslotte kan hoogstens aantonen dat u post ontving van uw oom in Afghanistan. Ook dat staat hier niet ter discussie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de verzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in de provincies Kabul, Bamyam, Daykundi, Pansjir en Samangan, en in de steden Jalalabad, Herat en Mazar-i-Sharif geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een verzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een verzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u twee keer bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS 1, p. 1-2 & CGVS 2, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw opleidingsniveau, uw familiesamenstelling, uw bewering dat u nooit in Kabul bent geweest, en uw verklaringen over uw eerdere verzoeken om internationale bescherming (cfr. supra). Ook aan uw beweringen over uw vaders werk kan niet zomaar geloof gehecht worden, en uw verklaringen over de omstandigheden van zijn dood zijn evenmin geloofwaardig. Gezien uw vader de primaire kostwinner van het gezin was of is (CGVS 1, p. 9), belet u zo het CGVS een inschatting te maken van de werkelijke financiële situatie van uw familie.

Daarnaast blijkt u eveneens bedrieglijke verklaringen af te leggen over uw netwerk in Kabul. U verklaart dat u geen vrienden hebt die in andere regio's van Afghanistan wonen (CGVS 1, p. 15). U zou ook geen familie hebben in Kabul (CGVS 1, p. 16). Nochtans blijkt uit uw Facebookprofiel dat u meerdere vrienden of kennissen hebt die uit Kabul afkomstig zijn of er nog steeds wonen. Onder deze vrienden ook verschillende hooggeschoolden. Dit laat vermoeden dat u er een netwerk heeft. U verklaart dat u deze persoon niet noodzakelijk allemaal ook echt kent (CGVS 1, p. 19), wat weinig aannemelijk is gezien deze personen reageren (met commentaar of met een opgestoken duim) op de foto's die u post. Bovendien blijkt uit het tweede persoonlijk onderhoud dat u, na uw eerste persoonlijk onderhoud, aan uw Facebookcontacten gevraagd hebt bepaalde tags en foto's van u te verwijderen (CGVS 2, p. 16), wat erop wijst dat u het CGVS geen zicht wil bieden op de contacten die u hebt, waardoor het vermoeden van een netwerk versterkt wordt.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw opleidingsniveau, uw (huidige) gezinssamenstelling, uw bezoeken aan andere regio's in Afghanistan, de financiële situatie van uw familie, en uw netwerk in Kabul.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk profiel en het werkelijk familiaal en financieel netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het beginsel van

behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing", van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport dat hij in zijn inventaris als volgt omschrijft: "*documentatie tips voor het gebruik van Facebook, om te beperken (Child Focus) of uit te breiden*" (stuk 3).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 26 oktober 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018, de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018 en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

Ter terechtzitting legt verzoeker bijkomende stukken neer die hij omschrijft als "*Bewijs over zijn problemen in Afghanistan*" en "*een kopie van de Guidelines*" (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker de schending inroept van artikel 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient opgemerkt dat artikel 2 van voormelde wet van 29 juli 1991 niet in paragrafen is onderverdeeld. Deze schending wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

2.3.2.2. Verzoeker verliet Afghanistan een eerste maal in 2012. Op 5 oktober 2012 werden zijn vingerafdrukken genomen in Oostenrijk, waar hij ongeveer acht maanden heeft verbleven. Vervolgens reisde hij verder naar het Verenigd Koninkrijk waar hij op 9 mei 2014 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 10 november 2014 werd een weigeringsbeslissing genomen inzake dit verzoek om internationale bescherming, die op 9 december 2014 in beroep werd bevestigd, waarna verzoeker op 27 januari 2015 naar Afghanistan werd teruggestuurd. In februari 2015 zou verzoeker Afghanistan een tweede maal hebben verlaten, waarna hij op 4 januari 2016 in België aankwam en op 20 januari 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban werd bedreigd omwille van de werkzaamheden van zijn vader. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij geen consistente verklaringen aflegde over zijn opleidingsniveau; (ii) hij evenmin eenduidige verklaringen aflegde over zijn gezinssamenstelling; (iii) hij aanvankelijk verklaarde nooit in Kabul te zijn geweest, terwijl dit de plaats was waar hij landde toen hij naar Afghanistan werd teruggestuurd vanuit het Verenigd Koninkrijk; (iv) hij evenmin coherente verklaringen aflegde over zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming, meer bepaald in Oostenrijk; (v) hij op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het werk van zijn vader; (vi) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die tot zijn eerste vertrek uit Afghanistan zouden hebben geleid; (vii) hij evenmin consistente verklaringen aflegt over de bezoeken van de taliban aan zijn huis voorafgaand aan de beweerde dood van zijn vader; (viii) gelet op de Afghaanse context, het niet aannemelijk is dat zijn vader de bedreigingen vanwege de taliban niet ernstig zou hebben genomen; (ix) zijn verklaringen over zijn beweerde problemen na zijn terugkeer naar Afghanistan evenmin coherent en aannemelijk zijn en bovendien niet overeenstemmen met de inhoud van één van de documenten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegde (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (x) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het wedervaren van zijn familie sinds zijn tweede vertrek uit Afghanistan; en (xi) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.4. Zo dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift eerst de weergave van de feiten in de bestreden beslissing citeert, vervolgens stelt dat deze “*korte samenvatting stemt grosso modo met de beleefde feiten overeen*” en de hierna volgende elementen opmerkt:

“- *verzoekende partij is een heel jonge man die thans louter 23 jaar geworden is;*

- *zij heeft een eerste keer Afghanistan verlaten eind april 2012 om in Iran aan te komen op 07.05.2012, hetzij toen zij nog 17 jaar oud was, zij is vervolgens verdergereden tot een aankomst in Groot Brittanië waar asielaangevraagd werd op 09.05.2014;*

- *zij is ontegensprekelijk naar Afghanistan teruggekeerd op 27.01.2015 ingevolge een gedwongen repatriëring vanuit Engeland hetgeen de Belgische asielinstanties per mail bevestigd werd in het kader van de toepassing van de Dublin overeenkomst, cfr p. 139 administratief dossier deel 1)*

- *zij heeft op 20.01.2016 opnieuw asiel aangevraagd in België*

- *zij werd op Dienst Vreemdelingenzaken vooreerst ondervraagd in het kader van de Dublin overeenkomst op 10 februari 2012 en vervolgens na Dublin, op 14.07.2016.” (sic)*

Geen van deze opmerkingen wordt *in casu* betwist.

Verder wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze gemotiveerd dat verzoeker op een aantal vlakken geen eenduidige verklaringen aflegde, hetgeen afbreuk doet aan zijn algehele geloofwaardigheid:

“*Om te beginnen legt u geen consistente verklaringen af over uw opleidingsniveau. Bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) laat u optekenen dat u acht jaar lager onderwijs gevolgd hebt (verklaring DVZ, p. 4-5). Op het CGVS verklaart u echter dat u geen opleiding hebt gehad (CGVS 1, p. 4). Later zegt u dan weer dat u niet naar school ging maar wel naar de madrassa (CGVS 1, p. 9). U zou vijf jaar lang les hebben gevolgd in de madrassa (CGVS 1, p. 12). Geconfronteerd met uw vroegere bewering dat u acht jaar lager onderwijs zou hebben genoten, zegt u dat u ook toen zei dat u naar de madrassa ging, maar dat er misschien neergeschreven werd dat u naar school ging (CGVS 1, p. 12). Dat antwoord klaart de tegenstrijdigheden wat betreft de aard en de duur van uw onderwijsperiode niet uit. Deze tegenstrijdigheden zorgen ervoor dat uw algemene geloofwaardigheid aangetast wordt.*

Ook over uw gezinssamenstelling bent u niet eenduidig. U verklaart bij de DVZ dat u enkel een zus heeft (verklaring DVZ, p. 7). Op het CGVS blijkt echter dat u ook nog een broer hebt (CGVS 1, p. 14). Gevraagd waarom u bij de DVZ niet repte over deze broer, beweert u dat u ook toen over uw broer gesproken hebt, maar dat het misschien niet genoteerd werd (CGVS 1, p. 14). Indien u uw broer werkelijk zou hebben vermeld bij de DVZ, mag verwacht worden dat daarvan weerslag terug te vinden is in het verslag. Dat is echter niet het geval. Uw antwoord volstaat niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt opnieuw afbreuk gedaan aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts beweert u aanvankelijk dat u nog nooit in Kabul geweest bent (CGVS 1, p. 10). Pas wanneer u gevraagd wordt waar uw vliegtuig geland is toen u vanuit het Verenigd Koninkrijk teruggestuurd werd naar Afghanistan, geeft u toe dat dat in Kabul was (CGVS 1, p. 10). Dat u zelfs over dergelijke zaken geen consistente verklaringen aflegt, brengt uw algemene geloofwaardigheid nog verder in het gedrang.

U legt ook geen coherente verklaringen af over uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Bij de DVZ stelt u dat uw vingerafdrukken genomen werden in Oostenrijk, maar dat u daar geen verzoek om internationale bescherming indiende (verklaring DVZ, p. 9). Op het CGVS vertelt u echter dat u wel een verzoek om internationale bescherming doorliep in Oostenrijk. Er zou een weigeringsbeslissing genomen zijn (CGVS 1, p. 11). Geconfronteerd met uw vroegere bewering die hiermee strijdig is, antwoordt u dat u verteld hebt dat u er zeven maanden was, en dan vertrok (CGVS 1, p. 20), wat de tegenstrijdigheid niet uitklaart. U wordt er opnieuw op gewezen dat u expliciet vermeld hebt dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Oostenrijk. Hierop vraagt u zich luidop af hoe dat zou kunnen, gezien u er toch een kaart had en uw vingerafdrukken er genomen zijn (CGVS 1, 20). Ook dit antwoord klaart de tegenstrijdigheid niet uit. Zo wordt uw algemene geloofwaardigheid eens te meer in het gedrang gebracht.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige beweringen niet zomaar geloof kan worden gehecht."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker een aantal hypothesen aan betreffende het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het loutere feit dat een medische aandoening niet van meet af aan werd genoteerd, toont hoe dan ook niet aan dat ook andere elementen niet zouden zijn genoteerd of dat andere elementen op een verkeerde manier zouden zijn genoteerd. Verzoeker kan dan ook geenszins worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"Van zodra echter vastgesteld wordt dat sommige antwoorden die echt ten voordele vielen van de verzoekende partij en die geobjectieerd werden, "ontbreken" kan en mag niet worden gesteld dat de verzoekende partij hetzij werkelijk hetzij opzettelijk sommige elementen zou hebben proberen te verzwijgen,"*.

Verder kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift beweert dat hij zijn opleiding in de madrassa beschouwde als het naar school gaan, daar deze opleiding dezelfde verplichtingen oplegde als onderwijs op school. Waar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken immers verklaarde acht jaar naar school te zijn geweest, verklaarde verzoeker aanvankelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij geen opleiding heeft gehad, waarna hij later verklaarde dat hij niet naar school ging maar wel naar de madrassa en dit gedurende vijf jaar. Verzoeker maakte dus wel degelijk een onderscheid tussen naar school gaan en een opleiding in de madrassa. Eveneens blijkt dat verzoekers verklaringen aangaande zijn opleiding niet enkel tegenstrijdig zijn wat betreft de locatie van deze opleiding (op school, dan wel op de madrassa), maar tevens wat betreft de duur ervan (vijf, dan wel acht jaar). Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker er in zijn verzoekschrift zelf op wijst dat hij voorafgaand aan zijn eerder verblijf in Europa het onderscheid niet kende tussen *"naar school gaan"* en *"naar de madrassa gaan"* en dat hij pas nadien wist dat veel jongens niet naar school gaan maar enkel naar de madrassa die op een veiligere afstand was gelegen dan de *"normale school"*. Op het moment van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken was verzoeker, die intussen een tweede maal naar Europa was gereisd, dan ook wel degelijk op de hoogte van dit onderscheid. Dat verzoeker zich heden niet meer zou herinneren of op de Dienst Vreemdelingenzaken al dan niet werd gevraagd naar het type onderwijs, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in de beschikbare informatie in het administratief dossier en in het verzoekschrift. Verzoekers verweer dat slechts een deel van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen, blijkt evenwel niet uit de beschikbare informatie en betreft dan ook slechts een *post factum*-bewering. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier niet dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken melding maakte van een jongere broer. Dat hij wel documenten voorlegde betreffende zijn verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en dat hij aldaar ook reeds melding maakte van een jongere broer, doet geen afbreuk aan het feit dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van deze broer. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal verzoekers asiëldossier had moeten opvragen bij de Britse asiëlinstanties en de Raad door deze nalatigheid niet over alle nuttige gegevens beschikt, komt hij nogmaals niet verder dan het opwerpen van een niet-gestaafde hypothetische bewering. Verzoeker die sedert 2016 in België verbleef heeft immers ruimschoots de tijd gehad deze stukken zelf op te vragen indien hij oordeelde dat deze pertinent zijn met betrekking tot de ondersteuning van zijn asiëlaanvraag in België. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na *in concreto* uiteen te zetten welke elementen uit zijn Britse asiëldossier volgens hem noodzakelijk zouden zijn voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming in België.

Bovendien is verzoeker in de eerste plaats zelf verantwoordelijk om alle relevante elementen betreffende zijn persoon en zijn verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk aan te geven.

Wat betreft de vraag of verzoeker ooit in Kabul is geweest, dient vastgesteld dat de commissaris-generaal ter terechtzitting afstand heeft gedaan van dit motief. Op zich verandert dit gegeven evenwel niets aan de overige motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift voorhoudt dat hij een "laag niveau" heeft, dient vastgesteld dat hij nalaat enig attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat zijn intellectuele en/of mentale capaciteiten dermate beperkt zijn dat hij niet in staat kan worden geacht tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, geloofwaardige en/of doorleefde verklaringen. Het betreft dan ook opnieuw louter een *post factum*-bewering. Dat verzoeker geen verstand heeft van de asielpcedure die "al dan niet" in Oostenrijk werd gevoerd kan bijgevolg niet overtuigen. Zijn loutere bewering dat hij nergens anders dan in het Verenigd Koninkrijk asiel wilde aanvragen "omdat de smokkelaar hiervoor betaald werd en dat zij bij het standpunt bleef dat zij ginder moest gaan aanvragen", doet vooreerst gaan afbreuk aan het voorgaande, en toont bovendien aan dat hij wel degelijk reeds op de hoogte was van de mogelijkheid om in Europa asiel aan te vragen. Er kan bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift nog steeds nalaat duidelijkheid te verschaffen over de vraag of hij in Oostenrijk al dan niet een verzoek om internationale bescherming indiende.

2.3.2.5. Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"U verklaart dat uw vader bewaker was op de luchtmachtbasis van Bagram (CGVS 1, p. 13 & CGVS 2, p. 3). Het werk van uw vader zou een doorn in het oog van de Taliban zijn geweest. Uw vader zou vermoord zijn omwille van zijn werk (CGVS 2, p. 9). De job van uw vader zou tevens de reden zijn geweest dat u uw land voor het eerst verliet in 2012 (CGVS 2, p. 9). In het licht van deze verklaringen is het op zijn minst opmerkelijk dat u bij de DVZ niet rept over uw vaders werk (verklaring DVZ, p. 5 & vragenlijst CGVS, vraag 5). U beweert dat u zijn job wel vermeld hebt (CGVS 2, p. 9). Die bewering vindt echter geen weerslag in het verslag, en kan dus niet voor waar worden aangenomen. Indien uw vader werkelijk tewerkgesteld was op de luchtmachtbasis van Bagram tot aan zijn dood, mag verwacht worden dat u dit ook bij de DVZ al zou vermelden. Dat u dat niet hebt gedaan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw vaders werk. U legt overigens ook geen begin van bewijs neer om uw verklaringen over uw vaders werk te ondersteunen. Wat er ook van zij, het verwijzen naar het (vroegere) werk van uw vader volstaat niet om in uwen hoofde een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De Talibanproblemen die u inroept zijn immers niet geloofwaardig, zo blijkt hieronder. Daarnaast haalt u geen andere problemen aan (CGVS 2, p. 17).

Uw verklaringen over de problemen die geleid zouden hebben tot uw eerste vertrek uit Afghanistan zijn niet aannemelijk. U verklaart dat uw vader problemen kreeg met de Taliban. Ze wilden hem rekruteren en ze wilden dat hij stopte met zijn werk (CGVS 2, p. 9). U stelt nog dat de Taliban nooit getracht hebben u te rekruteren voor uw eerste vertrek uit Afghanistan. U zou immers nog te jong zijn geweest (CGVS 2, p. 9). Deze verklaringen komen echter niet overeen met de verklaringen die u aflegde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ. Toen liet u optekenen dat de Taliban wilden dat u hen zou vervoegen. Uw vader ging hiermee niet akkoord, en daarom werd hij meegenomen en vermoord (vragenlijst CGVS, vraag 5). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen, ontkent u dat u zoiets gezegd heeft. U weet niet wat er genoteerd staat (CGVS 2, p. 9). Het simpelweg ontkennen van één van de versies van uw verklaringen volstaat geenszins om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet.

U verklaart nog dat de Taliban meerdere malen naar uw huis kwamen voor de dood van uw vader. U legt geen consistente verklaringen af over deze bezoeken. Aanvankelijk stelt u dat de Taliban bij hun tweede bezoek – het eerste bezoek waarbij ze uw vader te spreken kregen- al wisten dat uw vader voor de overheid werkte. Ze bedreigden uw vader met de dood (CGVS 1, p. 21). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de Taliban uw vader bij het tweede bezoek – het eerste bezoek waarbij ze uw vader te spreken kregen- zeiden van hen te vervoegen en zijn werk als groentenverkoper in Charikar stop te zetten. Pas bij hun derde bezoek zouden ze geweten hebben dat uw vader voor de overheid werkte (CGVS 2, p. 6). Deze tegenstrijdigheid doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder zegt u dat uw vader met de dood bedreigd werd door de Taliban nadat ze wisten waar hij werkte (CGVS 1, p. 21). Uw vader zou de bedreiging van de Taliban echter niet ernstig genomen hebben (CGVS 1, p. 21 & CGVS 2, p. 6).

Het is niet aannemelijk in Afghaanse context dat iemand een rechtstreekse doodsbedreiging van de Taliban niet ernstig zou nemen, zeker niet als deze persoon voor de overheid zou werken. Ook in het licht van uw bewering dat de Taliban al lang de controle hadden in uw woongebied en er openlijk rekruteerden (CGVS 2, p. 8), is het niet aannemelijk dat uw vader de eisen en bedreigingen van de Taliban zomaar naast zich neer durfde leggen.

Omwille van al bovenstaande redenen moet besloten worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vaders problemen met de Taliban. Bijgevolg kan ook aan uw bewering dat uw vader door de Taliban vermoord is niet zomaar geloof worden gehecht.

Ook aan de problemen die u na uw terugkeer naar Afghanistan zou hebben ondervonden kan geen geloof gehecht worden. Hier moet benadrukt worden dat de ongeloofwaardigheid van uw andere verklaringen ook hierop afstraalt. Daarbij komt dat er ook elementen zijn in uw verklaringen over deze problemen die de geloofwaardigheid ervan verder ten gronde richten.

Zo verklaart u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ dat u, na uw terugkeer naar Afghanistan, het huis niet mocht verlaten omdat de Taliban anders op de hoogte zouden raken van uw terugkeer (vragenlijst CGVS, vraag 5). Het is weinig aannemelijk dat uw familie dit plan dacht te kunnen volhouden. U verklaart voorts dat de Taliban na uw uitstapje naar de velden op de hoogte werd gebracht van uw terugkeer. Ze kwamen naar uw huis en vroegen waar u was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u echter dat de Taliban enkel informatie had dat er iemand naar het huis van uw familie was gekomen. Wie het ook was, ze wilden informatie over deze persoon (CGVS 1, p. 22). U weet niet precies of de Taliban de informatie had dat u de persoon was die naar het huis van uw familie gekomen was. U herhaalt dat de Taliban zeiden dat ze weet hadden van iemand die naar het huis van uw familie was gekomen (CGVS 2, p. 10). Uw verklaringen in deze stroken niet met de verklaringen die u bij de DVZ aflegde. Dat tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Het is verder weinig aannemelijk dat de Taliban, die er schijnbaar zo op gebrand waren u te vinden, uw familie simpelweg het bevel gaven u naar Bala Qala te brengen (CGVS 2, p. 6). Uw familie had zich immers in het verleden niet Talibangezind getoond. Uw vader zou bij de overheid hebben gewerkt en door de Taliban vermoord zijn omwille van zijn job, of omwille van het feit dat hij zich niet bij de Taliban wilde aansluiten (CGVS 2, p. 9). Uzelf zou kort na de dood van uw vader uw land ontvlucht zijn uit vrees voor de Taliban (CGVS 1, p. 22). In dat licht is het weinig aannemelijk dat de Taliban ervan zouden uitgaan dat uw familie deze keer wel op hun eisen zou ingaan.

Voorts hebben uw verklaringen over uw uiteindelijke ontsnapping van de Taliban een ingestudeerd karakter. Zo verklaart u zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat uw familie u twee keer in de stal verstopte (CGVS 1, p. 22 & CGVS 2, p. 6). Het is evenwel frappant dat u beide keren expliciet vermeldt dat de stal twee deuren of uitgangen had, en dat u dit element ook op precies hetzelfde moment vermeldt, namelijk pas bij het tweede Talibanbezoek (CGVS 1, p. 22 & CGVS 2, p. 6).

Bovendien stemmen uw verklaringen over uw beweerde problemen niet overeen met de inhoud van het document dat u zelf neerlegt. Dit document, dat in uw naam is opgesteld, vermeldt immers enkel dat u uw land van herkomst verlaten hebt omwille van veiligheidsproblemen en de onveilige situatie in uw regio van herkomst. Mocht u werkelijk problemen hebben gekend met de Taliban, kan redelijkerwijze verwacht worden dat ook deze vermeld zouden staan als reden voor uw vertrek. Dat dat niet het geval is, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de Taliban. Tegelijkertijd wordt ook de bewijswaarde van het stuk zo verminderd.

Tenslotte legt u tegenstrijdige verklaringen af over het wedervaren van uw familie na uw tweede vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u aanvankelijk dat uw familie het goed stelt. Er zouden zich (nog) geen problemen hebben voorgedaan na tweede vertrek uit Afghanistan (CGVS 1, p. 16). Nochtans stelt u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat de Taliban een week na uw vertrek uw oom contacteerden en bij hem naar u informeerden. Ze wilden weten waar u was (CGVS 2, p. 10). Redelijkerwijze kan verwacht worden dat u dit vermeld zou hebben wanneer er u gevraagd werd om al uw problemen in detail uiteen te zetten, en zeker wanneer er u gevraagd werd of uw familie nog problemen kende. Dat u dat bij geen van deze gelegenheden dit bijkomende Talibanbezoek ter sprake bracht (CGVS 1, p. 16, p. 23 & CGVS 2, p. 7), doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker vooreerst aan dat hij met het door zijn vader niet serieus nemen van de bedreigingen door de taliban "bedoelde dat haar vader er niet aan dacht om haar werk zomaar te verlaten", dat hij dit nooit echt met zijn vader besprak en dat er ook andere mogelijkheden zijn waarom zijn vader zijn werk niet opgaf. Nogmaals beperkt verzoeker zich tot het *post factum* opwerpen van een aantal blote beweringen en hypothesen waarvan hij nooit eerder melding maakte. Van verzoeker die al een tweede maal om internationale bescherming verzoekt in Europa mag verwacht worden dat hij zich over alle kernaspecten van zijn vluchtrelaas zoveel mogelijk geïnformeerd heeft.

Dat er voor zijn vader mogelijkwijze nog andere drijfveren waren om zijn werk niet op te geven, ondanks de bedreigingen door de taliban, doet hieraan geen afbreuk. In de bestreden beslissing wordt er terecht gewezen op de Afghaanse context waarbinnen het niet aannemelijk is dat iemand die voor de overheid werkt de bedreigingen van de taliban omwille van dit werk naast zich neerlegt. Dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het gissen naar de drijfveren van zijn vader om zijn werkzaamheden verder te zetten, toont in deze context dan ook eens te meer de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas aan. Dit klemt des te meer daar verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de overige pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat (i) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord repte over het werk van zijn vader, (ii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen van de taliban ten aanzien van hemzelf en de aanleiding voor de moord op zijn vader, en (iii) verzoeker eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bezoeken van de taliban voorafgaand aan de beweerde dood van zijn vader. Hoger werd er reeds op gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven en niet enkel met één onderdeel van de motivering op zich. Wat betreft het ter terechtzitting neergelegde document waarin de dood van verzoekers vader wordt bevestigd door dorpsouderen (rechtsplegingsdossier, stuk 11), dient er vooreerst op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig vluchtrelaas te herstellen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er *in casu* geen sprake is van geloofwaardige verklaringen. Verder dient vastgesteld dat in dit document aan de dorpsouderen de uitdrukkelijke vraag wordt gesteld om een bevestiging van de dood van verzoekers vader te geven omdat hierom door de Belgische autoriteiten zou worden gevraagd, hetgeen het gesolliciteerd karakter ervan aantoot. Dit klemt des te meer daar het slechts een kleurenkopie betreft die wegens de manipuleerbaarheid ervan door middel van allerhande knip- en plakwerk bewijswaarde ontbeert.

Ook wat betreft de problemen die hij zou hebben gekend na zijn terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk, komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het *post factum* opwerpen van een aantal hypothesen en blote beweringen. Zo stelt verzoeker dat hij geen weet kan hebben van wie hem al dan niet zou hebben gezien of zou hebben verklikt, hetgeen bezwaarlijk valt te rijmen met waar hij verderop in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *"iedereen is bij het leven van de naaste burens betrokken en weet wie al dan niet een woning betreft, wie het huis verlaat of binnentreedt, wie al dan niet vrienden of mensen ontvangt"* en hij dit eens te meer benadrukt omdat hij meerdere jaren afwezig is geweest en men in Afghanistan weinig of geen bezoeken brengt omwille van de onveilige situatie. Waar verzoeker voorts stelt *"Dat in die omstandigheden het dan ook evident was, dat de persoon die opgemerkt werd, de verdwenen zoon was. Minstens was dat een ernstige eerste optie..."*, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds steeds voorhield dat hij niet wist of de taliban naar hem persoonlijk op zoek waren dan wel enkel naar *"iemand"* die naar het huis was gekomen.

Wat betreft zijn verklaringen over zijn ontsnapping en de motivering in de bestreden beslissing dat deze verklaringen een ingestudeerd karakter hebben, dient herhaald dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motieven en niet enkel met één onderdeel van de motivering op zich. In dit licht dient tevens te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer voert tegen de overige pertinente motieven in de bestreden beslissing dat (i) het niet aannemelijk is dat de taliban ervan zouden uitgaan dat verzoekers familie opeens wél op hun eisen zou ingaan, (ii) zijn verklaringen inhoudelijk niet overeenstemmen met de inhoud van één van de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), en (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het wedervaren van zijn familie na zijn tweede vertrek uit Afghanistan.

2.3.2.6. Aangaande de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara, de taskara's van uw familieleden, en de identiteits- en woonstbevestiging van uw tante van vaderszijde kunnen hoogstens uw verklaringen over uw identiteit en over uw oorspronkelijke herkomst uit Ghorband in Parwan bevestigen. Deze elementen staan niet ter discussie. Ook het document waarin u vraagt om uw herkomst uit Ghorband te bevestigen kan enkel dit doel dienen. Hierbij moet evenwel nog opgemerkt worden dat de bewijswaarde van het stuk verminderd wordt doordat de inhoud ervan niet strookt met uw verklaringen over uw beweerde problemen (cfr. supra). Nog blijkt dat, hoewel het opgesteld is alsof u de aanvrager bent, het document pas na uw aankomst in België is aangevraagd. Dat blijkt uit de datum - 17 saur 1397 (7 mei 2018) - en uit de vermelding dat u de bevestiging van uw (oorspronkelijke) herkomst nodig hebt om uw problemen in België op te lossen. Het attest is dus enkel opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, waardoor de bewijswaarde nog verder vermindert."

De documenten over uw verzoek om internationale bescherming in het Verenigd Koninkrijk tonen enkel aan dat u in dat land een verzoek om internationale bescherming doorlopen hebt, en dat u na een negatieve eindbeslissing teruggestuurd werd naar Afghanistan. Dat wordt niet betwist. De enveloppe tenslotte kan hoogstens aantonen dat u post ontving van uw oom in Afghanistan. Ook dat staat hier niet ter discussie.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel inhoudelijk verweer. De informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3), die in de inventaris wordt omschreven als “*documentatie tips voor het gebruik van Facebook, om te beperken (Child Focus) of uit te breiden*”, heeft geen betrekking op de voorgaande motivering en voegt verder niets toe aan verzoekers vluchtrelaas. De richtlijnen toegevoegd aan de ter terechtzitting neergelegde bijkomende stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 11) bevatten slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Dergelijke informatie volstaat op zich niet in om de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij als jongeman een doelwit is voor de taliban (p. 24), dient vooreerst vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van dergelijke vrees. Het voor het eerst opwerpen ervan in onderhavig verzoekschrift is dan ook laatijdig. Bovendien komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon; verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en louter een verwijzing naar dergelijke algemene informatie kan hiertoe niet volstaan.

2.3.2.8. Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld als volgt: “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*”

2.3.2.9. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.10. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 11) in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 en het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “*high profile*”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid.

Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk “*collateral damage*” onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport *EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis* van juni 2018 door de verwerende partij met haar aanvullende nota van 24 oktober 2018 in het dossier neergelegd vermeldt dat, in de mate willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de persoonlijke omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingssalternatief in Kabul mogelijk is..

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker geciteerde informatie (verzoekschrift, p. 12-23) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden, die ingevolge de redelijkheidstoets van het intern vestigingssalternatief van doorslaggevend belang zijn, dient het volgende te worden vastgesteld.

Vooreerst dient erop gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften (zie het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, p. 110: “*UNHCR considers that the only exception to the requirement of external support are single able-bodied men and married couples of working age without identified specific vulnerabilities as described above. In certain circumstances, such persons may be able to subsist without family and community support in urban and semi-urban areas that have the necessary infrastructure and livelihood opportunities to meet the basic necessities of life and that are under effective Government control.*” (eigen onderlijning)). Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de stad Kabul onder de effectieve controle van de regering valt. Verder blijkt uit de beschikbare informatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) dat, hoewel de infrastructuur van de stad steeds meer onder druk komt te staan omwille van de toename van het aantal IDP's en terugkerende vluchtelingen, de stad nog steeds een toevluchtsoord is dat beschikt over de nodige infrastructuur om te voorzien in de basisbehoeften.

Verder dient vastgesteld dat verzoeker bij zijn eerste komst naar Europa gedurende ongeveer acht maanden in Oostenrijk heeft verbleven en gedurende ongeveer negen maanden in het Verenigd Koninkrijk. Intussen verblijft verzoeker reeds sinds 4 januari 2016 in België. Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om tweemaal naar Europa te reizen en zich in drie verschillende vreemde gemeenschappen te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Wanneer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 mei 2018 werd gevraagd waarom hij zich niet in Kabul zou kunnen vestigen, verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie, het ontbreken van een netwerk in zijn hoofde en zijn problemen met de taliban (notities van het persoonlijk onderhoud 4 mei 2018, p. 17). Hiervoor werd de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul reeds uitgebreid besproken. Het loutere feit dat verzoeker niet over een netwerk beschikt in de stad Kabul, vormt op zich evenmin een belemmering voor een hervestiging in deze stad, zoals hiervoor uiteengezet. Hoger is tevens reeds komen vast te staan dat aan verzoekers voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht. Verder is hoger eveneens komen vast te staan dat verzoeker geen zicht biedt op zijn opleidingsniveau, zijn gezinssamenstelling en de werkzaamheden van zijn vader. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat verzoeker zijn mogelijkheden om in Afghanistan elders in zijn levensonderhoud te voorzien voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden.

Er kan dan ook redelijkerwijze worden aangenomen dat deze mogelijkheden uitgebreider zijn dan verzoeker voorhoudt en dat hij dan ook wel degelijk afdoende opgeleid is en indien nodig kan terugvallen op financiële ondersteuning van zijn familie. Dit klemmt des te meer daar verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij voor zijn eerste reis naar Europa ongeveer 8000 dollar betaalde en voor zijn tweede reis ongeveer 4000 dollar (administratief dossier, stuk 26, verklaring 36). Hieruit blijkt alleszins niet dat verzoeker en/of zijn familie volgens Afghaanse normen in armoede zouden leven.

Daar waar UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul ("*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*", (eigen onderlijning)), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*" (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielprocedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor vermelde motivering blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER